

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

זוהי העת והזמן המסוגל ביותר
וביותר לביאת הגאולה האמיתית
והשלימה תיכף ומיד ממשי!

ראה עמוד 13

ערב שבת קודש פ' שמיני, מבה"ח ניסן, פ' החודש
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תנט

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה
וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה
ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פיס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל
ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

חובה על כו"א להתבטל למשה שבכל דור - לרבי! / משיחת ש"פ שמיני ה'תשכ"ז

6 זמן הגאולה

להתכונן לידיעה שמישיח בא... / פרשת השבוע באור הגאולה

8 "בני אל תתיראו"

"בשנת שתיים-עשרה למלכותו" / מכתב הרבי בתקופת מלחמת המפרץ הראשונה

11 המעשה הוא העיקר

על מי האחריות להבאת המשיח? / הוראות למעשה בפועל

12 "בזכות נשים צדקניות"

האם יסכימו הנשים שמישיח יבוא באמצע ההכנות לחה"פ?... / תפקיד הנשים בהבאת הגאולה

13 ניצוצות של משיח

כ"ד אדר ראשון ה'תשנ"ב / קטעי שיחות קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 וילחום מלחמת ה' - וינצח!

הפסיקו לדבר על פיקוח נפש! / שיחות בענין שלימות העם והארץ

מדור ה'דבר מלכות' מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה
 ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו - לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • **טלפון:** 267-1757 (347)
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • **טלפקס:** 871-5770 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • **אינטרנט:** http://www.moshiach.net/blind

ולפעול עליו שיסכים לקחת את כל מה שימסרו לו בסיני, כולל גם מסירת יהודה ושומרון, כולל גם למסור בידי ענין שבו תלוי פקו"נ של כמה פעמים שישים ריבוא מישראל.

נהגו פעם לומר ש"שאלת חכם חצי תשובה". ולכאו' אינו מובן, הרי הוא שואל שאלה בלבד, וא"כ מדוע יש כאן "חצי תשובה"? אך ההסבר הוא - תלוי אך שואלים את השאלה.

ובעניננו: הרי אם יאמרו את הענין כפי שהוא לאמיתתו (שזה פיקוח-נפש) - אין כבר מה להתווכח בזה; ומכיון שכן, הוציאו את-זה מ"עולם הדיבור" (שזה ענין של פיקוח-נפש) והתחילו לדבר ולהתווכח מה הפירוש של המסמך הנקרא '242'.

ואחר-כך הגישו את-זה להצבעה, שבין המצביעים ישנם גם נוצרים ומוסלמים, ואלו שעוסקים בלהט בכך שיש להכיר באש"ף (אין זה סוד שיש להם בא-כח ב'כנסת' והוא אומר בגלוי שהוא מחזיק מהם!) - והם יחליטו כיצד צריכים לנהוג!

פעם התווכחו (עכ"פ בגלוי) האם זה קשור לפיקוח-נפש או לא, אך היום רואים בגלוי שזה קשור עם פיקוח-נפש: כאשר היו כאן [= בארה"ב] בקיץ שעבר, הראו לנשיא מדינה זו מפה, והראו לו את המרחק בין השטחים לים, וכיצד יכולים לחצות את כל השטחים, חס-ושלום - והוא הסכים על-כך. וכבר גילו א"ז, והדפיסו בכל העיתונים שזה ענין של פקו"נ.

. . כאמור לעיל, מבזבזים זמן וכשרונות בויכוחים על מסמך, למרות שידעיים (כפי שכבר נדפס בכל העיתונים) שזה ענין של פיקוח-נפש ממש.

ומה שטוענים: היתכן שלא מסכימים למסור שטחים תמורת שלום? - אז כאמור, אף-אחד לא יכול להציע שום שלום, מכיון שזה לא ברשותו; זה לא ברשות וושינגטון, לא ברשות מצרים, ואפילו לא ברשות ערפאת ימח-שמו, מכיון שלו אישית ישנם צרות-צרות מאלו שנמצאים מימינו ומשמאלו. עכשיו אף-אחד לא יכול להציע שלום אמיתי, יכולים רק להציע לחתום על נייר!

ואומרים מיד, שהוא חותם במסמך, שכאשר 'ירחיב', ופלוני בן פלוני יהי' במצב-רוח טוב, ומוסקבה תסכים (על-כל-פנים לא תפריע) וכו' וכו' - יתחילו לדבר על שלום, וישאלו אותם מה התנאים שלהם - שהם כבר אמרו מה התנאים שלהם.

ועל סמך זה הם כבר "ימס את לבב אחיו": היתכן שלא מסכימים להחזיר שטחים תמורת שלום?! - בו-בזמן שאף-אחד אינו יכול להציע שום שלום אמיתי, אפילו לא שלום 'סתם', ואפילו לא הסכם אי-לוחמה - הכל תלוי בשערה; פעם הוא אומר שהוא יקיים את ההסכם ופעם הוא אומר הפוך!

וכאמור לעיל. . הורידו מסדר-היום את מה שאמרו ל'אדון הגדול' בווינגטון (ונדפס בכל העיתונים) שזה פיקוח-נפש ממש, והסבירו זאת בהסברה הכי פשוטה, שאם רק יסתכלו על המפה יראו את המצב -

ומתווכחים בפירוש המסמך - האם הפירוש הוא כך או כך, ולא רק שהיום לא שומרים על הגבול המזרחי, אלא מבטיחים שגם מחר לא ישמרו!

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"פ שמיני, מבה"ח ניסן ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

הפסיקו לדבר על פיקוח-נפש

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

דובר כמה פעמים שבארץ-הקודש ישנו מצב משונה, שאינו מובן כלל:

כולם יודעים שהחזרת שטחים מהגדה המערבית היא סכנת נפשות. לא זקוקים למומחה הכי גדול שיאמר זאת - כשמסתכלים על שטחים אלו, ורואים את המרחק שלהם מהים, ורואים מי עומד בצד המזרחי ומי נמצא על האניות - רואים שזה ענין של סכנת נפשות ממש, רחמנא-ליצלן.

ולמרות זאת, הפסיקו לדבר על הענין של פיקוח-נפש; הפסיקו לדבר על הדין הברור שבמעמד ומצב כזה "יוצאים עליהם בכלי-זיין" (כפי שמובא בשולחן-ערוך הטעם "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם", חס-ושלום) - ותמורת-זה מתווכחים על מסמך ("ס'איז דאָ אַ פּאַפּירל") שנחתם באסיפה של "כל מדינות המלך" (ואלו שהם "הירא ורך הלבב" גם חתמו עליו), ועוסקים בלימוד פשטים ופשטלאך - האם פירוש המסמך הוא כך, או באופן הפכי.

למאי נפק"מ מה הוא הפשט של המסמך - הרי מדובר על ענין של סכנת-נפשות ופיקוח-נפש ממש של כמה פעמים שישים ריבוא מישראל (כפי שכבר נדפס בכל העיתונים, ו"לית מאן דפליג" שזהו ענין של פקו"נ) - למאי נפקא-מינה אם חתמו על המסמך או לא, אם הפשט במסמך הוא באופן כזה או באופן אחר - מדובר אודות פיקוח-נפש!

וכמדובר כמה פעמים, שלכתחילה לא ה' ברשותו לחתום על המסמך, והוא עשה זאת בגלל שהוא ה' "הירא ורך הלבב" ופחד מ"קול עלה נידף" (היות שאז לא ה' שום לחץ על-זה, כפי שכבר כולם יודעים); וכיון שהוא "הירא ורך הלבב", אזי בטבע הוא פוחד מ"קול עלה נידף" - ובפרט כשהוא חושב שהוא מנהיג בישראל, וכולם מוכרחים לציות לו - הוא חולך ועושה כל התלוי בו כדי שיהי' "ימס את לבב אחיו כלבבו".

מה שאומרים שאם יחזירו שטחים מהגדה המערבית יהי' שלום - הרי כולם יודעים שהוא בעצמו אומר שהוא לא 'בעל-הבית' על אלו הנמצאים בגדה המזרחית; הוא רק מקווה שבאם הוא ישאר לשבת על הכסא, וימצא-חן בעיני אלו הנמצאים בגדה המזרחית של הירדן, וגם אש"ף יסכים לדבר על שלום (למרות שהם צועקים להיפך, והם צועקים עליו ש"אחת דתו" וכו') - אז יתאפשר לדבר על תנאי השלום!

את הפרטים הללו הם אינם מזכירים, אלא מתווכחים האם בשביל 'שלום' כדאי לעשות ענין פלוני או לא; אבל מפחדים להדגיש, שהולכים לדבר עם אחד ש(אומר בעצמו, וכולם יודעים ש) אין הדבר תלוי בו כלל וכלל, אלא באלו שנלחמים ביניהם, אך ה'צד-השוה' שבהם שכולם הולכים נגד היהודים (בכל מקום שהם, ועאכו"כ נגד היהודים הנמצאים באה"ק).

עד כדי-כך, שבשביל זה מוכנים ליפול לפניו, "יכרע" ו"ישתחוה", כדי למצוא-חן בעיניו,

חובה על כאו"א להתבטל למשה שבכל דור - לרבי!

ישנם הטוענים בשביל מה זקוקים לממוצע ביניהם להקב"ה - הוא למדן, תלמיד חכם וכו', ובעצמו מספיק "גדול" כדי להתעסק עם הקב"ה בלי ממוצע, ואינו זקוק לרבי!... ● ע"כ ישנה ההוראה מפירוש רש"י, שכבר ה' לעולמים אצל נדב ואביהוא: עם היות שמדרגתם היתה נעלית ביותר, בכל-זאת כיון ש"הורו הלכה בפני משה רבן" נענשו בעונש חמור ביותר בגלל העדר ה"ביטול" הראוי לרבים ● וכך זה בכל דור ודור, בכל שנה ושנה ובכל יום ויום - ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה כו", כי אם אין לו רבי לא יתכן שתהי' לו שכינה! ● הרי בכל דור ישנו אחד שהוא כמו משה רבינו שאמר על עצמו "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם" ● תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשכ"ו - בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבן וגו'.

[.] ההוראה לכאו"א מפירוש רש"י זה בעבודת האדם ע"פ "יינה של תורה":

ישנם הטוענים (מסתמא לא במסיבה זו): לשם מה צריכים רבי?

וכידוע המכתב של הרבי (מהורש"ב) נ"ע² בנוגע לזה, דישנם הטוענים בשביל מה זקוקים לממוצע ביניהם להקב"ה - הוא למדן,

(2) כ"ה בהנחה (הרנ"ע). וראה סה"ש תורת שלום ע' 194 - הובא גם (לענין המבואר כאן) בשיחות קודש תשי"ב (הוצאת תש"ס) ע' 168. ע"ש.

א. בפירושו על הפסוק¹ "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וגו'" - מעתיק רש"י התיבות: "ותצא אש" - ומפרש: "רבי אליעזר

(* קיצור משיחה זו הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפס בלקו"ש חי"ב ע' 49 ואילך. כאן הבאנו תרגום מהשיחה שנדפסה בשיחות קודש תשכ"ו ע' 375 ואילך (הנחה בלתי מוגה) בתוספת מס' קטעים והערות מלקו"ש שם. כמו-כן הוספנו אי אלו קטעים קצרים ע"פ הנחה נוספת משיחה זו שרשם הרה"ת ר' שד"ב הלוי שי' וולפא מיד לאחרי ההתוועדות (נדפסה לראשונה בתשורה לתספורת נכדו מ"מ שי' פרומר (ז' אדר' תשס"ג) כחלק מ"יומן - קבוצה - תשכ"ו").

(1) פרשתנו ק, ב.

כ"ד אדר ראשון ה'תשנ"ב

ועוד, והוא העיקר, שזוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביותר לביאת הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש!

וממילא נעשה הענין ד"ויקהל משה" בפשטות – שהקב"ה מלקט את כל בני ישראל ע"י משה רבינו בפשטות ש"הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון", וע"י בחי' "משה רבינו" שישנה בקרב כאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, עד שמהם כולם נעשה ה"קהל גדול ישובו הנה". (משיחת אור ליום ועש"ק, כ"ד אדר ראשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

הכרח השעה מחייב שכאו"א מישראל "יחשוב" אודות הגאולה

הכרח השעה מחייב, שכאו"א מישראל, מקטן ועד גדול, "יחשוב" אודות הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וב"מקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא" – שע"י המחשבה בעניני הגאולה, ה"ז גופא פועל שירגיש ענין הגאולה, ומביא שיעשה כל התלוי בו, הן בעצמו, והן להשפיע על זולתו, להמשיך את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ומובן ג"כ, שאי אפשר לצאת י"ח עם מחשבה טובה לחוד, אלא צ"ל גם הדיבור אודות ביאת המשיח – דנוסף על הדיבור והבקשה על ביאת המשיח ג' פעמים בכל יום בעת התפלה (בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"), הנה גם בשעות שבין תפלה אחת לחברתה, צריכים לדבר ע"ד ביאת משיח.

(משיחת ט"ז אדר, בעת ה"יחידות", ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

מגלות כזו יש לברוח ולא לעשות כלל חשבונות!

. . . כעת הזמן ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", זהו הזמן שצריכים כבר לצאת מן הגלות, ומהגלות צריכים לצאת בחפזון דוקא. ומה אם בגלות מצרים הוצרכו לילך בחפזון – מהגלות האחרונה, שהיא גלות הרבה יותר גדולה וקשה, בודאי שיש לילך בחפזון.

מגלות כזו יש לברוח ולא לעשות כלל חשבונות! לא חשבונות פרטיים – שקודם הוא יעסוק עם עצמו, ולא חשבונות של השני – במה לעסוק איתו קודם – אלא ללכת בחפזון, לברוח מהגלות עם מה שרק אפשר.

ואזי, כשילכו בחפזון, תבוא הגאולה העתידה ש"בחפזון לא תצאו ובמנוסה לא תלכו".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשי"ב - בלתי מוגה)

ו"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"⁷, וחוקי מזה אין.

ב. ע"כ ישנה ההוראה מפירוש רש"י, שר' אליעזר בא ואומר שזה בכלל לא מתחיל ("ר' אליעזר קומט צו גיין און ער זאגט אז דאס הייבט זיך ניט אָן") – כי כבר ה' לעולמים אצל נדב ואביהוא:

עם היות שמדרגתם של נדב ואביהוא היתה נעלית ביותר, ועד כדי כך שאמר משה לאהרן: "שהם גדולים ממני וממך"⁸, והקב"ה קראם "בקרובי"⁹ – בבחירי"⁸, בכל-זאת כיון ש"הורו הלכה בפני משה רבן" נענשו בעונש חמור ביותר בגלל העדר ה"ביטול" הראוי לרבים.

ולכן מביא רש"י את שמו של בעל המאמר¹⁰ – "רבי אליעזר":

שבחים נעלים ונפלאים נאמרו על ר' אליעזר המתארים את גודל כחו וחכמתו בתורה¹¹ – ובכל זאת אמר ר' אליעזר¹²: "האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל".

והגמרא מספרת¹³ על ר' אליעזר, שכאשר באו לשאול את דעתו בדין מסויים, הרי

תלמיד חכם וכו', ובעצמו מספיק "גדול" כדי להתעסק עם הקב"ה בלי ממוצע, ואינו זקוק לרבי!...

באם יש לו שאלה בדין – הרי יש לו גמרא, ובאם הגמ' מאריכה יותר מדי – יש לו שו"ע עם הלכות ברורות, "באר היטב" וכו'; ומה שקשה על היראת שמים (כיצד תהי' לו)? הרי לזה ישנו הרמב"ם, "חובת הלבבות" ועוד הרבה ספרים; לשם מה הוא זקוק לרבי, זה כלל לא חסר לו?

– כל העולם כולו זה הקב"ה והוא, ואין עוד. זוהי כל המציאות: הקב"ה – "יש האמיתי", הוא – "יש הנברא", ו"אין" באמצע – ביניהם אין אף מציאות!

וממשיך לטעון, שאמנם לפני מתן תורה ועד להקמת המשכן היו זקוקים להגיע למשה, מכיון שרק משה ה' יכול לקבל את התורה בסיני, "משה קיבל תורה מסיני"³, ודוקא הוא יכול ה' להקים את המשכן ולהמשיך את ה"ושכנתי בתוכם"⁴ – (להוריד את השכינה) לארץ,

[כמבואר בארוכה במאמר ההילולא⁵, ש(לאחרי שנסתלקה השכינה לרקיע השביעי ע"י החטאים) באו ששה צדיקים והורידו את השכינה עד לרקיע הא', ורק משה רבינו (שהי' השביעי) פעל ה"ושכנתי בתוכם" והוריד את השכינה מרקיע הא' לארץ⁶]

אבל לאחרי מתן-תורה – כבר יש לו לבד את כל התורה ואינו צריך אף אחד, יש לו "אורייתא וקוב"ה" ובעצמו הרי הוא "ישראל",

(3) אבות רפ"א.
(4) תרומה כה, ח.
(5) המשך "באתי לגני" ה"ש"ת בתחלתו.
(6) שהש"ר פ"ה, א. ושי"נ.

(7) ראה זח"ג עג, א.
(8) פרש"י פרשתנו י, ג.
(9) פרשתנו שם.
(10) שלא כדרכו ברובא דרובא של פירושו.

(11) "ראה פדר"א (פ"ב): יכול אתה לומר דברי תורה יותר ממה שקבלו מסיני. ובשהש"ד (עה"פ לריח שמונך טובים – א, ג): האבן הזאת (שישב עלי' ר"א) דומה להר סיני, וזה (ר"א) שישב עלי' דומה לארון הברית. ובאבות (פ"ב מ"ט): בור סוד שאינו מאבד טיפה. ועוד" (הערה 14 בלקו"ש שם).

(12) ברכות כז, ב.
(13) יומא סו, ב. סוכה כז, ב.

האם יסכימו הנשים שמיח יבוא באמצע ההכנות לחג הפסח?...

. . מכיון שמיח צדקנו בא לפני ר"ח ניסן, ותיכף ומיד יקויים היעוד¹ "ואשיבה שופטין כבראשונה גו", "בטבריא עתידין לחזור תחלה ומשם נעתקין למקדש"², ומקדשים ר"ח ע"פ הראי' – יכולה להשתנות הקביעות דר"ח ניסן, ובמילא, תשתנה גם הקביעות דחג הפסח.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:) ואע"פ ששינוי הקביעות עלול לגרום "בלבול", לבעה"ב/סטעס בהכנות לחג הפסח, בודאי "יוותרו" על הבלבול שלהן כדי שמיח יבוא רגע אחד קודם...

ובפרט בהתחשב עם גודל מעלתן של נשי ישראל בדורנו זה – ע"פ המבואר בכתיב האריז"ל שדרא דעקבתא דמיחא הוא גלגול של הדור שיצאו ממצרים, אשר, "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים"³, ומזה מובן גם בנוגע לגאולה העתידה – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁴ – בזכותן של נשים צדקניות שבדורנו.

והעיקר – גאולה כפשוטה בפועל ממש, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁵, כולל "הקיצו ורננו שוכני עפר"⁶, נשמות בגופים.

(משיחת ש"פ יק"פ, פ' פרה, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ח – בלתי מוגה)

(1) ישעי' א, כו.	(4) מיכה ז, טו.
(2) רמב"ם הל' סנהדרין ספ"ד.	(5) בא, י, טו.
(3) סוטה יא, ב. שמו"ר פ"א, יב.	(6) ישעי' כו, יט.

התנאי להתועדות שבת מברכין בבתי אנ"ש

. . . נהניתי ממ"ש אודות ההתועדות דשבת מברכין, והעיקר מה שביקרו ג"כ בבתי אנ"ש. ובטח נעשה הדבר באופן שגם הנשים היו בשביעות רצון, וע"ד המדובר בהתועדות דאחרון של פסח, שהן הגאולה של פסח היתה ע"י רצון הנשים בזה, וכמבואר במדרש דנשים צדקניות הן השפיעו על בעליהן, וכן בקבלת התורה, שזהו המשך דחג הפסח והמשך זה כולל גם הימים שבינתיים, הרי מדייק הכתוב כה תאמר לבית יעקב גו' ופירשו רז"ל בשמות רבה שציוה השי"ת לקבל הסכמת הנשים על זה ואח"כ כו' . . .

(ממכתב ד' אייר ה'תשט"ו – לקו"ש חל"ז ע' 162)

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** ש"י והרה"ח ר' **יעקב** ש"י **שפריצער**

למרות שהי' כמו התורה כנתינתה מהר סיני¹⁴, ועד שאמרו על אבן שישב עלי' שהיא הר סיני¹⁵, אעפ"כ אמר ר' אליעזר שאינו יכול להשיב "מפני¹⁶ שלא אמר דבר שלא שמע מפי רבו¹⁷ מעולם", והרי "החולק על רבו כחולק על השכינה"¹⁸.

זאת-אומרת, למרות שהי' זה לאחרית מתן-תורה, בכל זאת אומרים "כחולק על השכינה", מאחר שגם לאחרית מ"ת זקוקים ל"אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם להגיד לכם את דבר ה"¹⁹ – זה מוכרח להיות ע"י ממוצע²⁰, רבי, ובאם לא הרי-זה "כחולק על השכינה", ובדיוק הלשון: לא רק שחסר אצלו, אלא "חולק" – הוא נפרד מהשכינה, מהקב"ה!

ואם-כן, כיצד יתכן שתהי' לו תורה ללא רבי?²¹

– כי מי לנו גדול כנדב ואביהוא, ובכל זאת זה הי' כל חטאם, "לא מתו בני אהרן אלא ע"י שהורו הלכה בפני משה רבן", ועד כדי כך – שזה נוגע לא רק להם²¹, כי אם גורם להיפך הענין של גילוי השכינה בישראל.

ג. וכך זה בכל דור ודור, בכל שנה ושנה ובכל יום ויום – ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה כו", כי אם אין לו רבי לא יתכן שתהי' לו שכינה ("אויב ער האט קיין רבי'ן ניט – קען ער ניט האָבן שכינה")!

- (14) ראה פרד"א שהובא בהערה 12.
- (15) שהש"ר שם.
- (16) יומא סו, ב. ועוד.
- (17) רבי יוחנן בן זכאי. וראה 'התועדות' תשמ"ב ח"ג ע' 1539. תשד"מ ח"א ס"ע 107.
- (18) סנהדרין קי, א.
- (19) ואתחנן ה, ה (בהשמטת תיבת "אלקיכם").
- (20) ראה לקו"ש חכ"ד ע' 6. חכ"ו ע' 7. וראה גם ב"יחי המלך" גליון תב ע' 3 ואילך.
- (21) "להעיר גם מתניא פ"ב" (הע' 31 בלקו"ש שם).

הרי בכל דור ישנו אחד שהוא כמו משה רבינו שאמר על עצמו "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם"²², ואם משהו לא בטל אליו, אפי' אם הי' צדיק כנדב ואביהוא שרש"י¹ אומר עליהם שהיו במדריגה ד"בן בית" אצל הקב"ה, בכל זאת, כיון שעשו דבר – אע"פ שהי' דבר טוב – אבל זה הי' בלי לשאול את רבם – משה, הגיעה להם עונש מיתה וזה הי' "כחולק על השכינה".

[. . .] וכנ"ל מר' אליעזר ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל", אף שר' אליעזר הי' כל כך גדול בתורה, "בור סוד שאינו מאבד טיפה"²³, בכל זאת "לא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם".

ומה שטוען שאין לו רבי – הנה לכל לראש הגדר דרבו הוא "אפילו לא האיר עיניו אלא במשנה אחת"²⁴, ואפילו כשלומד עמו בענין "זוהמא ליסטרו"ן"²⁴ (כך גדולה שמשלקין בו זוהם הקדירה והקלחת לצדדין²⁵) הוא גם כן נקרא רבי שלו, וצריכה להיות אצלו ענווה על-דרך ענותנותו של משה רבינו.

ומלבד זאת, הרי באם אין לו רבי – לא יכולה להיות לו שייכות עם השכינה!

וענין זה נוגע לכאו"א, עד שרש"י מכניס זאת בפירושו ב"פשוטו של מקרא", ולומדים את זה אפילו עם ילד בחדר. ■

- (22) ראה סה"ש תורת שלום ע' 158.
- (23) אבות שבהע' 12.
- (24) ב"מ לג, א. וראה אבות פ"ו, ג.
- (25) פרש"י ב"מ שם. וראה סה"ש תשמ"ז (שיל"ע ע"י ועד הנחות התנ"ח ע' 856 ואילך).

להתכונן לידיעה שמישיח בא...

"מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם" (פ' החודש)

בפרשת החודש נתבאר פרטי הענינים דאכילת הפסח: "זככה תאכלו אותו מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזו"¹, "מזומנים לדרך"², כלומר, שאכילת הפסח היא באופן שעומדים מוכנים להגאל ממצרים, עד ש"מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם", כך שמוכנים לצאת ממצרים **תיכף ומיד** באותו רגע שבו יקבלו את הידיעה ש"הגיע הקץ", שאז "לא עיכבן המקום (אפילו) כהרף עין"³, ובודאי שמצדם הם לא יתעכבו "כהרף עין", שכן, עוד מקודם לכן עמדו מוכנים לגאולה.

וההוראה מזה – בפשטות:

יהודי יכול לחשוב שמכיון שהגאולה תהי' רק ברצונו של הקב"ה, וכפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בשם אביו כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע (שהי' בנו יחידו וממלא מקומו)⁴: "לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל, ולא בכחותינו אנו נשוב כו' אבינו מלכנו כו' הוא יתברך יגאלנו כו'" – אין לו מה לעשות בקשר ליציאה מהגלות, כך שבינתיים יכול לישון... ובמקרה הטוב ביותר – לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות, שהרי אין לך דבר גדול יותר מזה, ומה גם שבעת עסקו בעניני קדושה, תורה ומצוות, נמצא אז במצב של גאולה רוחנית.

ועל זה באה ההוראה מאופן אכילת קרבן פסח – שכאשר בני"י **קיימו את ציווי הקב"ה** "ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מרורים יאכלוהו", קיימו זאת באופן ד"מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם", כלומר, שלא הסתפקו בקיום ציווי הקב"ה, ובפרט ציווי הקשור עם ענין של חירות (אכילת קרבן פסח ובאופן ד"צלי אש"), אלא **ציפו והמתינו בקוצר רוח** לרגע הנספך שבו יגאלו ויצאו ממצרים, עד **שעמדו מוכנים** – "מתניכם חגורים גו' ומקלכם בידכם" – להגאל ולצאת ממצרים.

ומזה מובן גם בנוגע ליציאה מגלותנו זה – "כימי⁵ צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות":

גם כאשר יהודי לומד תורה ומקיים מצוות בשלימות – אינו יכול להסתפק בכך, אלא צריך **להמתין ולצפות בקוצר רוח** לגאולה האמיתית והשלימה, עד כדי כך, שחוגר מתניו ונועל את רגליו ונוטל את מקלו בידו, **ועומד מוכן** – "עמדו הכן כולכם"⁶ – לרגע שבו תבוא הידיעה ש**מישיח בא**... ואז יצא **מיד** מהגלות אל הגאולה!

מובן וגם פשוט שגם ברגעי הגלות האחרונים צריכים ללמוד תורה ולקיים מצוות בכל המסירות והתוקף וכו', אבל ביחד עם זה, אי-אפשר לשקוט ולשבת בשלווה עד שהקב"ה

על מי האחריות להבאת המשיח?

[. .] ומזה ישנה גם הוראה בנוגע לעבודת בני"י, ובענין שהזמן גרמא – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה:

יהודי יכול הרי לטעון: כיון שהוא מדוד ומוגבל, כולל מצד ההגבלות דטבע העולם, וחלק חשוב מהיום הוא עסוק (ע"פ תורה) בדברי רשות אכילה שתי' שינה, ובפרט בזמן הגלות כשישנם כמה מדידות והגבלות והעלמות על עבודת ה' בשלימות וכו' וכו' – אין לו לכאורה אפילו כח לעשות עבודה קטנה יותר, עאכו"כ אין לו כח להביא את הגאולה האמיתית והשלימה!?

אומרים לו – שביאת המשיח תלוי ב"מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" דוקא, וכיון שהגאולה עדיין לא הגיעה, ה"ז גופא ראי' שהדבר תלוי ב"מעשינו ועבודתינו" דדורנו זה.

ואדרבה: דוקא ע"י עבודה זו במדידות והגבלות ובהעלם והסתר (שבאה מגבורה) – דוקא בזה טמונים כחות נפלאים – שיש בכחם להביא את הגאולה. וכפס"ד הרמב"ם¹ שע"י מצוה אחת יש בכחו של יהודי ל"הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכך זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וכיון ש"אני נבראתי לשמש את קוני²" – כל יהודי, אנשים נשים וטף, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן³" [ולא רק ש"מבקש כו' לפי כחן" אלא שהקב"ה גם מסייע בעבודה זו ו"הקב"ה עוזרו]⁴ – מובן שלכל יהודי יש את הכחות לעשות את "מעשינו ועבודתינו" לשמש את קונו,

ולעשות זאת **בשלימות** – לא רק כמסייע ועוזר לזולת, אלא שהוא **בעצמו** עושה את העבודה, לפום שיעורא דילי', בשלימות; עד שנעשה "שותף להקב"ה" בעבודה זו, ושותף אמיתי אינו רק מסייע וכיו"ב, אלא שהוא שותף בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר וכו'.

– וכל זה הוא בהוספה על כך שיהודי, בהיותו "חלק אלוקה ממעל ממש"⁵, "חלק הוי' עמו"⁶, יש לו הכחות הגדולים ביותר לפעול את הענינים הגדולים ביותר. עד שיש לו הציווי "קדושים תהיו כי קדוש אני"⁷, וכידוע הפירוש⁸ בזה ש"יכול כמוני"⁹ **בניחותא**.

. . ובפשטות:

כל יהודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

המשך בסוף עמוד 10.

(1) הל' תשובה פ"ג ה"ד. (6) האזינו לב, ט.
 (2) משנה וברייתא סוף קידושין. (7) ר"פ קדושים. וראה פרשתנו יא, מד.
 (3) במדבר פ"ב, ג. (8) מאור עינים עה"פ. וראה אוה"ת ר"פ קדושים.
 (4) סוכה נב, ב. קידושין ל, ב. וראה תניא פי"ג. (9) לקו"ש ח"ז ע' 321.
 (5) תניא רפ"ב. (9) תו"כ עה"פ.

(1) בא יב, יא. (4) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב.
 (2) פרש"י עה"פ. (5) מיכה ז, טו.
 (3) פרש"י שם, מא. (6) סה"מ קונטרסים ח"ב שצז, ב. אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ר"ע רעט.
 (7) פרש"י שם, מא.

צריך לבוא **מכס**, מעצמכם – כלומר, שיהודי נדרש לצאת מהרגליו וממגבלותיו ולהתמסר לגמרי לקב"ה.

וההתנהגות ה"ניסית" של כל יהודי, התנהגות באופן של **נפלאות אראנו** – שהדבר נראה ונגלה לעיני כל – תזרו ותחיש עוד יותר את מילוי היעוד: **"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"**, הקב"ה יקיים את הבטחתו: **"מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו"**, ותיכף ומיד ממש, בגאולה האמיתית והשלימה, על-ידי משיח צדקנו.

בכבוד ובברכה להצלחה
ובברכת חג הפסח כשר ושמש
/מקום החתימה/

(מתוך מתוך לקוטי שיחות חל"ז ע' 164 ואילך)

ענין זה – עמידה בתנועה שהוא מוכן לגאולה – ניכר אצלו בגלוי כל כך עד שאפילו אינו-יהודי מבחין בכך, כפי שה' ב"מי צאתך מארץ מצרים", שכאשר אינו-יהודי הביט דרך החלון לתוך ביתו של יהודי, ראה שהיהודי ובני ביתו אוכלים קרבן פסח **"בחפזון"**, כאשר מתניהם חגורים נעליהם ברגליהם ומקלם בידם, מכיון שעומדים **"מוזמנים לדרך"**, לצאת ממצרים (כפי שידעו גם המצריים שבנ" מתכוננים לצאת ממצרים), וכמו כן בימינו אלו – שאפילו אינם-יהודים מבחינים בכך שיהודי עומד מוכן לגאולה.

ובל' הכתוב בקאפיטל פ"ג בתהלים: **"אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"**⁷, היינו, שלא מסתפקים בקיום התומ"צ, אלא מבקשים ודורשים מהקב"ה לצאת מהגלות, ובמילא, עומדים מוכנים לרגע שבו יזכו כבר לצאת מהגלות, וכאמור, שענין זה ניכר בגלוי גם לעיני כל עמי הארץ, כסיום הקאפיטל: **"וידעו כי אתה שמך ה' לבדך עליון על כל הארץ"**.

ונמצא, שההוראה שלמדים מפ' החודש היא בב' קצוות:

מצד אחד – גם ברגעי הגלות האחרונים נמצא יהודי במצב של גאולה, **"ראש חודש של גאולה"**, ועד שהדבר ניכר אפילו באכילתו – דרך חירות; וביחד עם זה – חפץ ומשתוקק ביותר וממתין בקוצר רוח לגאולה כפשוטה, עד שעומד מוכן ומקלו בידו... לצאת מיד מהגלות אל הגאולה.

והוראה זו – יש לקחת מהקריאה בתורה בפ' החודש על כל השנה כולה, והעיקר – ליישמה בפועל ממש, ובלשון הידוע⁸: **"קב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא בר נש אשתדל באורייתא ומקיים עלמא"**, הן בנוגע לעולם הפרטי שבו, והן בנוגע לכללות העולם – שהרי **"כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם"**⁹, ופשוט, שאין הכוונה בזה שיבוא לרגש של גאווה ח"ו, אלא אדרבה – שידע את גודל האחריות המוטלת עליו, שביכלתו ובכחו לפעול ענין של **גאולה** בעולם כולו, כפס"ד הרמב"ם¹⁰: **"עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלחה"**.

ועי"ז זוכים **תיכף ומיד** לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – **"לא עיכבן המקום כהרף עין"**, ובלשון הרמב"ם¹¹: **"מיד הן נגאלין"**, במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ ויקרא, פ' החודש, ר"ח ניסן ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

לפינו צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ב' קטעים ממכתב זה כפי שנדפס באידיש

המשך מסוף עמוד 11:

ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים – אלא שזו היא העבודה **דכל אחד ואחת**, כאו"א צריך לעשות בעצמו את העבודה **"לשמש את קוני"** (שלשמה **"אני נבראתי"**), ובודאי שיש לו הכחות ע"ז (כיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור. (קטעים משיחת ש"פ שמיני ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית (הוגה ותורן ע"י המו"ל))

ירצה להביא את הגאולה, אלא יהודי צריך לעשות את כל התלוי בו **כדי למהר ולזרז** את הגאולה, ועד שעומד מוכן, **"עמדו הכן כולכם"**, לצאת מהגלות לגאולה האמיתית והשלימה.

וענין זה – עמידה בתנועה שהוא מוכן לגאולה – ניכר אצלו בגלוי כל כך עד שאפילו אינו-יהודי מבחין בכך, כפי שה' ב"מי צאתך מארץ מצרים", שכאשר אינו-יהודי הביט דרך החלון לתוך ביתו של יהודי, ראה שהיהודי ובני ביתו אוכלים קרבן פסח **"בחפזון"**, כאשר מתניהם חגורים נעליהם ברגליהם ומקלם בידם, מכיון שעומדים **"מוזמנים לדרך"**, לצאת ממצרים (כפי שידעו גם המצריים שבנ" מתכוננים לצאת ממצרים), וכמו כן בימינו אלו – שאפילו אינם-יהודים מבחינים בכך שיהודי עומד מוכן לגאולה.

ובל' הכתוב בקאפיטל פ"ג בתהלים: **"אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"**⁷, היינו, שלא מסתפקים בקיום התומ"צ, אלא מבקשים ודורשים מהקב"ה לצאת מהגלות, ובמילא, עומדים מוכנים לרגע שבו יזכו כבר לצאת מהגלות, וכאמור, שענין זה ניכר בגלוי גם לעיני כל עמי הארץ, כסיום הקאפיטל: **"וידעו כי אתה שמך ה' לבדך עליון על כל הארץ"**.

ונמצא, שההוראה שלמדים מפ' החודש היא בב' קצוות:

מצד אחד – גם ברגעי הגלות האחרונים נמצא יהודי במצב של גאולה, **"ראש חודש של גאולה"**, ועד שהדבר ניכר אפילו באכילתו – דרך חירות; וביחד עם זה – חפץ ומשתוקק ביותר וממתין בקוצר רוח לגאולה כפשוטה, עד שעומד מוכן ומקלו בידו... לצאת מיד מהגלות אל הגאולה.

והוראה זו – יש לקחת מהקריאה בתורה בפ' החודש על כל השנה כולה, והעיקר – ליישמה בפועל ממש, ובלשון הידוע⁸: **"קב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא בר נש אשתדל באורייתא ומקיים עלמא"**, הן בנוגע לעולם הפרטי שבו, והן בנוגע לכללות העולם – שהרי **"כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם"**⁹, ופשוט, שאין הכוונה בזה שיבוא לרגש של גאווה ח"ו, אלא אדרבה – שידע את גודל האחריות המוטלת עליו, שביכלתו ובכחו לפעול ענין של **גאולה** בעולם כולו, כפס"ד הרמב"ם¹⁰: **"עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלחה"**.

ועי"ז זוכים **תיכף ומיד** לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – **"לא עיכבן המקום כהרף עין"**, ובלשון הרמב"ם¹¹: **"מיד הן נגאלין"**, במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ ויקרא, פ' החודש, ר"ח ניסן ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

- 7) פסוק ב. סנהדרין פ"ב ה"ג.
- 8) זח"ב קסא, רע"ב. הל' תשובה פ"ג ה"ד.
- 9) סנהדרין לז, סע"א – במשנה. וראה רמב"ם הל' שם פ"ז ה"ה.

המדור מוקדש לע"ג האשה מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **מיידנצ'יק**
נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב
יה"ר שיקיים היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

”בשנת שתים-עשרה למלכותו”

ב”ה, מוצש”ק

כ”ה אדר, אור ליום ג’ שהוכפל בו כי טוב
פ’ ויקרא אל משה,
ה’תנש”א. ברוקלין, נ.י.

אל בני ובנות ישראל
בכל מקום שהם
ה’ עליהם יחיו

שלום וברכה!

בבואנו מימי הפורים – ימים של ניסים שהראה הקב”ה “בימים ההם בזמן הזה” ובהתקרבנו אל חג הפסח – שבו אנו חוגגים את החג של “זמן חרותנו”, ומודים לה’ על הניסים והנפלאות שהראה בעת יציאת מצרים –

הרי זהו הזמן המתאים להפנות את מלוא תשומת הלב אל הניסים והנפלאות שאירעו בימינו אלה, בימים הסמוכים לפורים שנה זו.

היו אלה **ניסים גלויים** לא רק לעם ישראל אלא גם לכל העמים, ועד ש”ראו כל אפסי ארץ” – הכל ראו את הניסים שהתרחשו בתקופה זו.

הניסים בימי מרדכי ואסתר, “בימים ההם”, הוותרו, כידוע, בתוך דרכי הטבע. רק לאחר שמקשרים את **ראשית** מלכותו של אחשוורוש עם “בשנת שלש למלכו”, ועם “בשנת **שבע** למלכותו”, ועם “חודש ניסן בשנת **שתים-עשרה** למלכותו”, ועם הסעודות שעשתה אסתר לאחשוורוש ולהמן – כשמחברים את כל האירועים הללו לרצף אחד ולאחר שמגלים בהתבוננות מעמיקה שכל זה הוא המשך של עניין **אחד** – אזי מכירים בזה את **יד ה’**.

וזו אחת הסיבות שבכל המגילה (שהיא מכ”ד ספרי **הקודש**) לא מוזכר (בפירוש) שמו של הקב”ה – משום שגם הנס של פורים התרחש באופן של **הסתור פנים**, כאחד הפירושים בפסוק “ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא” – שהדברים מכוונים לנס של פורים: נס שמלוּבש ומוסתר בתוך הטבע.

לעומת זאת, באירועים שקרו בחודשים האחרונים עד (אמצע) חודש אדר, התרחש נס גדול לטובת בני ישראל ולטובת העולם כולו, נס גלוי לעיני כל העמים.

* * *

(* הערת המו”ל: מכתב כללי זה נשלח 10 ימים לאחר סיום מלחמת המפרץ הראשונה, והובא כאן בקשר עם המאורעות האחרונים במפרץ הפרסי ומתאים גם ליום בחודש דשבת זו [להעיר מהמלים “בשנת **שתים-עשרה** למלכותו” שרומז אולי למספר השנים שחלפו מסיים המלחמה בפעם הא’]. מפאת קוצר היריעה לא הובאו כאן המראי-מקומות של המכתב. בסיום הבאנו תצלום מהגהות כ”ק אדמו”ר מה”מ שליט”א על קטעים מהמכתב קודם תרגומו.

על פי התנאים הטבעיים של העולם היה צפוי, שתהיה זו לא רק הכרזת מלחמה וכיוצא בזה, אלא שהמלחמה תגרור לתוכה עמים רבים ותתלהט עד כדי מלחמת עולם ר”ל; אך בפועל, למעלה מדרך הטבע, לא זו בלבד שנמנעה מלחמת עולם, אלא שגם המלחמה שפרצה – שככה.

בשעה שכל הסימנים הצביעו, שיש לצאת למלחמה קשה ולהכין צבא גדול ואדיר, מצוייד בכלי-נשק רבים ודווקא מהמתקדמים ביותר – הרי לאחר כל ההכנות, כפי שנהוג להיערך למלחמה ארוכה שאמורה להתמשך שבועות וחודשים – בא הניצחון בפועל בתוך זמן קצר ביותר!

הניצחון היה כל כך מופלא, שהוא מנע לא רק שפיכות דמים רבה בין אומות העולם (כפי שחששו תחילה), אלא הוא אף הביא לידי כך, שהאוייב ישחרר, ובצורה טובה, חלק משבויי המלחמה ואפילו חלק מאלה שנישבו בעבר.

– יש לנו ציווי והוראה בתורתנו: “אל תפתח פה” – להישמר מדיבורים של “מרה שחורה” – ושמכאן ולהבא יהיו רק בשורות טובות, בטוב הנראה והנגלה. –

יתירה מזו: אלה היודעים את המתרחש “מאחורי הקלעים” – המודעים לפרטים הסויים רבים שאינם מגיעים לידי פרסום – משיגים עוד יותר ויותר את פלאי הניסים והנפלאות בזמן הזה, בימים האלה.

* * *

במשך השנה הזאת – עליה נתנו יהודים את השם והסימן: “היה תהיה **שנת נפלאות אראנו**”, ועוד קודם לכן, בסיומה של השנה שעברה, שצויינה על-ידי יהודים בסימן: “היה תהיה **שנת ניסים**” – הודגש פעמים רבות הקשר לדברים שחז”ל צפו מראש (בילקוט שמעוני ישעי’ רמז תצט), על המלחמות שיתרחשו בחלק ההוא של העולם, שהן מהסימנים המעידים שמתקרבת הגאולה האמיתית על ידי משיח צדקנו.

ולאור ההתרחשויות והניסים שצויינו לעיל, צריכה להתחזק עוד יותר ההכרה, שזהו הזמן של ההכנה הקרובה למילוי ההבטחה “והיתה לה’ המלוכה”, כאשר כל העמים ישוכנעו ש”יש בעל הבית לבירה זו”, והכרה זו תביא אותם “לקרוא כולם בשם ה’ לעבדו שכם אחד”.

ובפרט, כאמור, כאשר מתקרבים לחודש ניסן – מלשון **נס** – ויותר מכך, כפי שחז”ל מציינים, ש”ניסן” (בשני נונים) מצביע על “ניסי ניסים” (ו”נס בתוך נס”) – הרי ודאי שהקב”ה יראה ניסים גדולים עוד יותר.

ובמיוחד כאשר יהודים משתדלים, שגם התנהגותם היום-יומית בענייני יהדות: תורה ומצוות – תהיה באופן של “נס” – מרוממת יותר ויותר; שכל אחד ואחת שיחיו מתעלים ומתרוממים למעלה מהרגליהם עד עתה בלימוד התורה ובהידור בקיום המצוות, ועד לאופן של “ניסי ניסים” (לשון רבים) – התעלות למעלה ולמעלה ועוד יותר למעלה.

כפי שניתנה בזה ההוראה מיד בתחילת ה”סדרה” (מלשון סדר) של השבוע: “אדם כי יקריב מכם קרבן לה’”, על-פי ביאורו ותורתו של אדמו”ר הזקן: “**מכם קרבן לה’**” – הקרבן